

Sygn. akt III UK 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 486/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 12 listopada 2014 oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy W. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 17 kwietnia 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 12 listopada 2013 r., odmawiającej mu prawa z do wcześniejszej emerytury wobec braku wymaganych okresów pracy w szczególnych warunkach. Negatywne rozstrzygnięcie wynikało z ustalenia, że zatrudnienie wnioskodawcy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N. w okresie od 1 września 1975 r. do 31 stycznia 1992 r. nie było pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na pierwszą podstawę przedsądu, ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „a mianowicie: 1. W związku z tym, iż w identycznej sprawie z wniosku innego wnioskodawcy, a to pana E. K., który również pracował u tego samego pracodawcy S. w N. na stanowisku kowal - spawacz i wykonywał identyczne czynności, jakie wykonywał skarżący po odmowie przez ZUS przejścia na wcześniejszą emeryturę, złożył on skuteczne odwołanie do Sądu Okręgowego, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, w wyniku którego to odwołania Sąd ten wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2005 r., sygn. akt IV U 139/05 zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób, że przyznał wyżej wymienionemu E. K. prawo do wcześniejszej emerytury, przyjmując że ten pracował w warunkach szczególnych, jako spawacz w S., który to wyrok został zaskarżony przez uczestnika i stał się prawomocny. Biorąc pod uwagę identyczny stan faktyczny zarówno w tej, jak i w tamtej sprawie zachodzi konieczność ustalania przez Sąd Najwyższy, czy prawomocne orzeczenie Sądu wydane w sprawie IV U 139/05 jest wiążące w identycznej, niniejszej sprawie. 2. Przez rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy sprawie zaliczenia kuźni S. w N. do przemysłowych, czy też do rzemieślniczych w oparciu o jej wyposażenie i warunki pracy, a to w kontekście wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt IV U 1724/13“.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Odwołuje się jedynie do pierwszej podstawy przedsądu, czyli do istotnego zagadnienia prawnego, w sytuacji gdy takie zagadnienia nie zostało sformułowane i opracowane.

Zasadniczy mankament wynika z tego, że kwestie postawione we wniosku nie należą do istotnego zagadnienia prawnego. Mogą stanowić przedmiot zainteresowania ostatniej podstawy przedsądu, jednak wniosek o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania nie odwołuje się do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przedmiotem zainteresowania pierwszej podstawy przedsądu, czyli istotnego zagadnienia prawnego jest problem doniosły jurystycznie o uniwersalnym znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, a nie badanie zastosowania prawa w indywidualnej sprawie skarżącego. Do tego sprowadzałyby się odpowiedzi na zarzuty wniosku. Nie byłoby jednak wystarczające poprzestanie na stwierdzeniu, iż w innej sprawie zasądono wcześniejszą emeryturę pracownikowi który pracował w tym samym miejscu co wnioskodawca. Gdyby próbować nawet odejść od reżimu odrębności podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to skarżący we wniosku musiałby wykazać naruszenie konkretnych przepisów prawa, gdyż z faktu, iż inny pracownik otrzymał rozstrzygnięcie korzystne nie wynika, że w sprawie skarżącego zostało naruszone prawo procesowe lub materialne. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, które podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, iż objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Nie ma więc podstaw do zakotwiczenia wniosku w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., której skarżący w istocie nie powołuje. Negatywna ocena wniosku wynikać musi ostatecznie z braku stwierdzenia istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W ramach takiego zagadnienia Sąd Najwyższy nie może też rozstrzygać sprawy zaliczenia kuźni w SKR do przemysłowych czy też do rzemieślniczych w oparciu o jej wyposażenie i warunki pracy. Tak postawiona kwestia nie wykracza bowiem poza ustalenia określonych faktów i stosowanie prawa, które nie wymaga szczególnej wykładni.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

